

A megvert igazság

/1.Pét.2,19-25/

Eddig azt hittem, hogyha az igazságot felismerik és kikiáltják, akkor győz

- mert természetéhez tartozik a győzelem, a dicsőség, az elismerés
- mert védi az emberi törvény, a jogrend, az emberek lelkiismerete és érdeke
- de legfőképpen azért győz, mert védi az erkölcsi világrend belső matematikája, tehát győz, mert védi az Isten.

Jézus Krisztus most arra tanított, hogyha az igazságot felismerik és kikiáltják, akkor az igazság nem győz, hanem *szenvedni kezd*.

- mert természetéhez nem a győzelem tartozik, hanem a megveretés, nem a dicsőség, hanem a meggyalázás, nem az elismerés, hanem a megtagadás
- nem győz, mert az emberek törvényei az erők kezében vannak, akik hatalmukat jobban szeretik az igazságnál és érdekeiket saját törvényeiknél.

Igyhát az igazság végső menedéke Istennél lenne csupán, Aki azonban *maga is szenved*,

- hogy segíthetné hatalomra az igazságot, amikor Ő, a Legfőbb Hatalom és Legtisztább Igazság maga is gonosz emberek kezébe adatik, megköpdösik, megostorozzák, kitzasztják és keresztfára feszítik

- s jaj, még "az idővel minden igazság győz" törvényszerűségében sem remélhetünk, mert nem egyetemes: évek vagy századok múltán bár szentté avat a világ némely előbb kiközösítettet, - de ki kutatja fel millióit azoknak, akik az igazság nevében névtelenül veszték el, s hova az utókor virágot ültethetne, még lábuk nyomát is befújta a sivatag homokja.

Most tehát úgy gondolom, hogy aki az igazságot választja, az az emberfia a világ rendjével való szüntelen összeütközést, tehát a meghurcoltatást és a megveretést választja.

Az igazságot önmagáért kell szeresse, mindent érte kockára téve, védtelenül, biztosíték nélkül.

Amikor e szenvedélyes szeretet miatt szenvedni kezd, lehet, hogy senki más nem lesz mellette, csak Jézus Krisztus, Aki vele együtt agonizál, amíg a láthatáron a világegyetem hűsvétja fel nem ragyog.

Budapest, 1973.május 12.

NÉMETH GÉZA